

Arrest

nr. 157 648 van 3 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren in Kabul maar u bent opgegroeid in het district Dara-i-Nur van de provincie Nangarhar. Omwille van uw werk verhuisde u in 2009 met uw familie naar de wijk Darulaman in de stad Kabul.

Op 20 juni 2011 diende u een eerste maal een asielaanvraag in. U verklaarde toen dat u als loodgieter werkte op verschillende militaire basissen van de Amerikaanse troepen in Sayed Abad en Maydan Shahr. Toen de taliban hiervan op de hoogte raakte, werd u ontvoerd door de groepering en met de dood bedreigd. Anderzijds beschuldigden de Afghaanse autoriteiten u van samenwerking met de taliban. U verliet in maart 2011 uw land. Op 28 december 2011 nam het CGVS terzake een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon

geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en er werd geoordeeld dat u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de Afghaanse hoofdstad Kabul. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in beroep op 12 maart 2012 bevestigd.

Op 20 februari 2014 vroeg u een tweede maal asiel aan. U stelde dat de eerder door u ingeroepen asielmotieven nog steeds actueel waren. U voegde daar nog aan toe dat uw broer na uw vlucht uit Afghanistan werd ontvoerd door de taliban en werd ondervraagd over uw verblijfsplaats. Daarnaast haalde u aan dat u deelnam aan de Afghaanse protestmarsen in België en dat u enige tijd in een kerk verbleef waardoor u bij terugkeer naar Afghanistan als een bekeerling beschouwd zal worden en gedood zal worden door de taliban. Op 19 maart 2014 besloot het CGVS tot een weigering inoverwegingname van uw tweede asielaanvraag. De RvV volgde de beslissing van het CGVS inzake uw tweede asielverzoek op 6 januari 2015.

Zonder terug te keren naar uw land, diende u op 24 februari 2015 een derde asielaanvraag in. U houdt nog steeds vast aan uw oorspronkelijke asielrelaas. U verklaart voorts dat uw broer in juli 2014 een tweede maal werd ontvoerd door de taliban die van hem wilde horen waar u zich bevond. Daarnaast stelt u dat uw neef S.W. drie jaar geleden werd gedood door de taliban alsook uw neef M.A. ongeveer een jaar geleden. Ze hadden geweigerd jihad te voeren. Ook wilde de taliban via hen gegevens inwinnen over uw locatie. Verder herhaalt u eveneens uw vrees voor vervolging in uw land omwille van uw verblijf in een kerk in België. U stelt dat foto's en beelden van u in een Brusselse kerk werden verspreid over de hele wereld via verschillende mediakanalen en het internet en dat zo ook Afghaanse burens u hebben herkend op beelden die werden uitgezonden in Afghanistan door Tolo TV News. Volgens uw verklaringen zal u bij terugkeer worden beschouwd als een bekeerling en als afvallige worden bestraft. Voorts verklaart u er intussen een 'westers' gedachtegoed op na te houden onder andere wat betreft de gelijkheid tussen mannen en vrouwen en godsdienstvrijheid. U vreest bij een terugkeer problemen te zullen krijgen als u uw mening openlijk zou verkondigen. Ten slotte verklaart u nog psychische problemen te hebben. U stelde meer bepaald te kampen met slaap- en geheugenproblemen.

Ter ondersteuning van uw huidige asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van een artikel van 'De Morgen', daterend van 26/03/2015, betreffende de druk van politici in asioldossiers met een foto waarop u te zien bent; een USB-stick met foto's van u in een kerk in Brussel, foto's van uw deelname aan protesten van uitgeprocedeerde asielzoekers, een Franstalig filmpje dat werd opgenomen in de kerk waar u verbleef en waarop u ook te zien bent, een reportage van Télé Bruxelles over uitgeprocedeerde Afghaanse asielzoekers, en een Engelstalige reportage – volgens uw verklaringen van Al Jazeera – over de opvang van uitgeprocedeerde asielzoekers in een Belgische kerk; en een begeleidend schrijven van uw raadsman A.S.M.-B., d.d. 20/02/2015.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds op 28 december 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 12 maart 2012. Uw tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe documenten en feiten te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In het kader van uw huidige aanvraag herhaalde u de motieven die u tijdens uw eerste en tweede asielaanvraag hebt uiteengezet en stelde u dat uw broer een tweede keer werd ontvoerd door de taliban om erachter te komen waar u zich bevindt. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, moet worden beklemtoond dat uw vorige asielaanvragen werden afgewezen. Er werd geen geloof gehecht aan uw asielrelaas. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over de twee keer dat uw broer, R.S., zou zijn ontvoerd. Zo verklaarde u dat uw broer de eerste keer in februari 2014 werd ontvoerd door de taliban en de tweede keer in juli 2014 (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.2-3). U stelde dat hij de eerste keer na een dag werd vrijgelaten maar dat hij de tweede keer zeven maanden en eenentwintig dagen vastzat (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.2-3). Op de DVZ liet u op 24 februari 2015 in het kader van uw derde asielaanvraag echter optekenen dat R.S. zes maanden geleden door de taliban werd ontvoerd, zijnde rond september 2014, en dat hij ongeveer twee maanden werd opgesloten (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 24/02/2015, vraag 15), wat volledig in strijd is met de verklaringen die u

aflegde tijdens het gehoor op het CGVS. U erop wijzend dat u op de DVZ had verklaard dat uw broer slechts twee maanden had vastgezet, herhaalde u dat hij zeven maanden en eenentwintig dagen vastzat en repliceerde u dat de tolk misschien een fout had gemaakt (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.3), wat allerminst een afdoende uitleg is gezien de ernst van de discrepantie. U vervolgens confronterend met uw tegenstrijdige verklaringen betreffende het tijdstip waarop uw broer de tweede keer zou zijn ontvoerd, stelde u dat u maar twee jaar naar school bent geweest en dat u geen data kent (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.3). Ook deze uitleg weet evenwel niet te overtuigen daar u had kunnen aangeven niet zeker te zijn van de maand waarin uw broer werd ontvoerd in de plaats van twee keer een andere tijdsindicatie aan te geven. Deze incoherenties tussen uw opeenvolgende verklaringen, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts dient er nog op gewezen te worden dat u tijdens het gehoor op het CGVS aanhaalde dat uw neef M.A. ongeveer een jaar geleden in Dara-i-Nur werd gedood door de taliban omdat hij had geweigerd samen te werken met de groepering (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.3-4). Gevraagd of u nog andere familieleden heeft die problemen hebben gekend in Afghanistan, antwoorde u negatief (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.4). U er vervolgens op wijzend dat u op de DVZ liet optekenen dat uw neef S.W. werd gedood waar u nu enkel spreekt over een neef met de naam M.A., repliceerde u dat S.W. inderdaad drie jaar geleden werd gedood (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.4). Op 24 februari 2015 liet u echter neerschrijven dat S.W. toen zeven à acht maanden geleden werd gedood door de taliban, zijnde in juli of augustus 2014, omdat hij had geweigerd samen te werken met de taliban (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 24/02/2015, vraag 12), wat geenszins overeenstemt met uw verklaring dat S.W. drie jaar geleden zou zijn gedood (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.4). U wijzend op deze tegenstrijdigheid, repliceerde u dat u op de DVZ hebt gezegd dat M. werd gedood en dat S.W. drie jaar geleden werd gedood (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.4), wat allerminst blijkt uit de verklaring die werd opgemaakt op de DVZ en die u hebt ondertekend ter bevestiging (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 24/02/2015). Bovenstaande ernstige tegenstrijdige verklaringen ondermijnen volledig de geloofwaardigheid van de rekrutering van uw twee neven door de taliban en hun overlijden na weigering tot samenwerking met de groepering.

In het kader van uw tweede aanvraag haalde u verder aan dat u in België hebt deelgenomen aan manifestaties en dat u ongeveer anderhalf jaar in een kerk verbleef (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.2). Een jaar en enkele maanden geleden vernam u via uw broer dat Afghaanse burens beelden van u in de kerk in België hebben gezien tijdens een reportage op Tolo TV News en nu denken dat u zich hebt bekeerd (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.5-6). U vreest dat u bij een terugkeer naar Afghanistan behandeld zal worden als een afvallige en er dientengevolge problemen zal krijgen (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.2 en p.5-6). Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw verklaring als zou uw omgeving in Afghanistan op de hoogte zijn van uw verblijf in een kerk, een blote bewering is die u niet staakt aan de hand van enig concreet element. De foto's en filmpjes op de USB-stick betreffende de protesten van uitgeprocedeerde Afghaanse asielzoekers en hun opvang in een kerk die u hebt neergelegd, tonen evenmin aan dat er op de Afghaanse televisie beelden werden vertoond van u in een kerk. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt bovendien nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.5). Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uit de bovenvermelde informatie blijkt tevens dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.5), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Dat u via het gewoonterecht dan wel via de sharia-wetgeving vervolgd zou kunnen worden zoals uw advocaat, meester M.-B., opmerkte (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.11), wordt niet op objectieve wijze aangetoond. Uit de uiteenzetting over de verhouding tussen Islamitisch recht en gewoonterecht in het schrijven van uw advocaat, blijkt niet dat noch volgens Islamitisch recht noch volgens gewoonterecht, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verboden wordt.

Voorts verklaarde u dat u er door uw verblijf in Europa 'westerse' ideeën op nahoudt, zoals gendergelijkheid en godsdienstvrijheid, die in strijd zijn met de waarden en tradities in Afghanistan (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.7-8). U stelde dat als u op een dag vader wordt, u uw kinderen nooit iets zal opleggen, dat u uw dochters zal laten studeren, dat u aan uw Afghaanse vrienden zal zeggen dat ze minder agressief moeten zijn ten aanzien van hun vrouwen en dat ze hun zussen niet mogen uithuwelijken (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.7-8). U wilt uw 'westerse' zienswijze ook bij een terugkeer naar Afghanistan vasthouden en u vreest dat uw omgeving in Afghanistan zich tegen u zal keren als u uw mening over bovenstaande kwesties – die indruist tegen de sharia – zou verkondigen

(gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.8). Bovenstaande elementen volstaan op zich echter niet om ten aanzien van u een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Er dient immers te worden opgemerkt dat de in uw land van herkomst aanwezige beperkingen betreffende godsdienstkeuze en gendergelijkheid gebaseerd zijn op normen en waarden betreffende de algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Met betrekking tot deze algemeen geldende rechtsregels kan dan ook niet worden gesteld dat zij een schending van de grondrechten van de mens en een vorm van vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet uitmaken. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u zich beperkte tot het uiten van algemene beweringen en hypothesen die u niet hebt geconcretiseerd (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.7-8).

Verder verklaarde u door de moeilijkheden in Afghanistan en hier in België psychische problemen te hebben die zich uiten in geheugenproblemen en slapeloosheid (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.8). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs hebt neergelegd om uw psychische problemen en hieruit volgend uw beweerdde geheugenproblemen te staven (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.8).

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat uw raadsman Meester M.-B. op het einde van uw gehoor opmerkte dat u in Afghanistan zal worden gediscrimineerd omdat u behoort tot de Pashai, een etnische minderheid in uw land (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.11). In het kader van uw eerste asielaanvraag hebt u evenwel verklaard dat uw moeder een Tadzjiekse is en uw vader een Pasjtoen van etnische origine (gehoorverslag CGVS 01/12/2011, p.7). U confronterend met deze eerdere verklaringen, kwam u niet verder dan te stellen dat u dat toen niet hebt gezegd (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.11), wat echter niet blijkt uit het gehoorverslag. Dat u aldus nu verklaart dat zowel uw vader als moeder tot de Pashai behoren (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.11), ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft ten slotte de opmerking van uw advocaat dat de Afgaanse Minister van Migratie zou hebben gezegd dat Afghanen die afkomstig zijn van andere provincies maar naar Kabul worden gestuurd, teruggestuurd zullen worden naar Europa (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.11), dient er opgemerkt te worden dat daargelaten de vaststelling dat uw advocaat deze bewering geenszins staakt, het CGVS benadrukt dat het verwijzen naar een schrijven van een Afgaanse minister op zich niet volstaat om aan te tonen dat u zich niet langer toegang zou kunnen verschaffen tot de stad Kabul.

Het geheel van bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De overige documenten die u neerlegde, kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Een kopie van het krantenartikel over de druk van politici in asioldossiers en de daarbij horende foto waarop ook u staat afgebeeld, houdt geen verband met uw vrees ten aanzien van Afghanistan. Het begeleidend schrijven van uw advocaat bevat ten slotte geen nieuwe elementen die de genomen beslissing kunnen wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van

uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met

een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen, alleenstaande jongeman bent die zowel Pasjtoe als Dari spreekt (gehoorverslag CGVS 01/12/2011, p.8). In 2009 bent u samen met uw moeder en twee broers naar Kabul stad verhuisd, waar u tot uw vertrek naar Europa hebt gewoond in de wijk Darulaman (gehoorverslag CGVS 01/12/2011, p.5-6 en gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.10). Er kan dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat u het reilen en zeilen in de stad Kabul kent en dat u er een netwerk hebt opgebouwd. Wat betreft uw verklaring dat uw moeder en broers in 2013 zijn teruggekeerd naar Dara-i-Nur en dat u nu geen familie meer hebt in de hoofdstad (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.9-11), dient er gewezen te worden op incoherente verklaringen van uwentwege aangaande de verblijfplaats van uw gezinsleden. Zo stelde u tijdens het gehoor van 1 december 2011 dat werd georganiseerd in het kader van uw eerste asielaanvraag dat uw familie was teruggekeerd naar Darai-Nur (gehoorverslag CGVS 01/12/2011, p.6 en 8) en in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u op de DVZ dat uw familie na de eerste ontvoering van uw broer opnieuw naar Kabul is verhuisd (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 03/03/2014, vraag 15), waar u in de beroepsprocedure bij de RvV evenwel aangaf helemaal geen familie in Kabul te hebben (RvV, arrest nr. 135 888, d.d. 06/01/2015). U hiermee confronterend, herhaalde u dat uw moeder en broers in 2013 zijn teruggekeerd naar Dara-i-Nur en hierna nooit zijn teruggekeerd naar de hoofdstad (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.9-10). Verder ontkende u nu, net als tijdens uw laatste beroepsprocedure, dat uw moeder afkomstig is van Kabul en dat ze er familie heeft wonen (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.10). Nochtans hebt u in het kader van uw eerste asielaanvraag op het CGVS verklaard dat uw moeder van de hoofdstad afkomstig is en dat uw oma en ooms er woonachtig zijn (gehoorverslag CGVS 01/12/2011, p.6). Daar u verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegde over het bestaan van een familiaal netwerk in Kabul, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u uw waarachtige netwerk in de hoofdstad wil achterhouden en kan aan uw bewering geen familie (meer) te hebben in Kabul stad (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.11), dan ook geen geloof worden gehecht. In zoverre u voorhoudt dat het omwille van uw problemen met de taliban en vrees voor vervolging door de overheid onmogelijk is om u in Kabul of elders in Afghanistan te vestigen (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.11), dient er opgemerkt te worden dat aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Er mag voorts worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Wat de aanwezigheid van de Islamitische Staat (IS) in Afghanistan betreft en waarnaar uw advocaat verwees (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.11), erkent het CGVS dat er sinds de zomer van 2014 regelmatig berichten opduiken van waarnemingen van IS over heel Afghanistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus Afghanistan: Islamitische Staat in Afghanistan van 10 juli 2015) blijkt evenwel dat deze berichten met de nodige omzichtigheid moeten worden benaderd. Vaak

kunnen ze niet worden geverifieerd en blijken ze ongegrond. Bronnen geven geen enkele aanwijzing dat IS strijders of commandanten stuurt vanuit Syrië of Irak. Wanneer er verwezen wordt naar de betrokkenheid van IS, gaat het veelal om figuren hetzij binnen de overheid of binnen de opstand die om lokale redenen profiteren van de weerslag die het gebruik van de "merknaam" IS heeft op media-aandacht. Daarnaast gaat het vaak ook om waarnemingen van buitenlandse strijders die hun toevlucht zoeken in Afghanistan naar aanleiding van het militair offensief in Waziristan in Pakistan. Door het feit dat het om buitenlanders gaat, ze vaak in groep worden waargenomen en ze plots opduiken wordt nogal snel de link gelegd naar IS. Deze personen hebben echter geen enkele band met IS.

De berichten over het opduiken van IS betreffen voorts de commandanten die zich loyaal aan IS hebben verklaard. In alle gevallen gaat het om misnoegde of buitengesmeten lokale taliban commandanten. De enige door IS in Syrië en Irak bevestigde manifestatie van IS in Afghanistan was de oprichting van de groepering "IS in Khorasan" onder leiding van Saeed Hafez Khan en Mullah Abdul Rauf Khadim. Kort na de oprichting van IS in Khorasan kwamen beide leiders om het leven. Een ander vooraanstaand Afghaans lid van "IS in Khorasan" is ondertussen gedood, en een groep uit de provincie Farah is door de taliban uitgeroeid.

De acties die IS tot nu toe ondernomen heeft zijn in hoofdzaak gericht tegen de taliban. In Nangarhar is volgens de beschikbare informatie een algehele opstand aan de gang tegen de taliban. Sinds midden mei braken er op verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn echter geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene toestand in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief in Kabul beschikt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Waar verweerder zijn verklaringen niet geloofwaardig acht, verwijst verzoeker naar paragraaf 199 van de proceduregids van UNHCR. Hij stelt dat rekening dient te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd en psychologische stoornissen. Hij stelt dat hij "onalfabeet" is en kampt met psychologische problemen. Verder wijst hij erop dat hij met buitenlanders heeft samengewerkt omwille waarvan hij vreest te worden vervolgd. Hij verwijst naar enkele pagina's uit de *Eligibility Guidelines* van UNHCR. Tevens wijst hij erop dat hij heeft deelgenomen aan de actie van Afghanen in de kerk, waarvan de beelden ruim zijn verspreid via Europese, Afrikaanse, Arabische en Aziatische "zendingen", alsook "via de Afghaanse TV en ook via de satelliet TV kanalen. Bij een eventuele terugkeer loopt verzoeker het risico om vervolgd te worden zoals Farkhuna." Hij stelt dat hij als jonge man eveneens het risico loopt om het slachtoffer te worden van de gedwongen rekrutering voor aanslagen in Kabul en verwijst dienaangaande naar één paragraaf uit een rapport. Hij stelt tevens dat hij het risico loopt om vervolgd te worden omdat hij tot een familie behoort die met de Afghaanse overheid samenwerkt.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst er opnieuw op dat hij "onalfabeet" is en psychologische problemen heeft.

Verder stelt verzoeker als volgt in onderhavig verzoekschrift:

"Verweerster verwijst naar COI Focus – Afghanistan kerkbezitters en ze oordeelt dat dit verblijf geen risico op vervolging inhoudt.

Terwijl:

In Afghanistan is het Sharia- strafrecht aanwezig in een gecodificeerde vorm. De Hudud - delicten zijn in het nationaal strafrecht opgenomen, maar de toepassing ervan wordt betwist. Het is immers zo dat door het Akkoord van Bonn van 5 december 2001, het Strafwetboek van 1976 en het Wetboek van Strafvordering van 1965 van toepassing zijn gebleven. Toch blijkt uit rapporten dat er toepassing wordt gemaakt van het Islamitische recht of het gewoonterecht.

Het blijft dus juridisch onzeker in welk mate het Sharia - strafrecht van kracht is.

Te raadplegen op:

http://lib.ugent.be/fulltxt/RUG01/001/391/510/RUG01001391510_2010_0001_AC.pdf

Dit wordt ook bevestigd door J.M. Otto, A.J. Dekker, L.J. Van Soest – Zuurdeeg in het boek Sharia en nationaal recht in twaalf moslimlanden.

In dit boek staat op pagina 197, 198 en 199 het volgende:

De verhouding tussen Islamitisch recht en gewoonterecht is complex. Lokale gebruiken en gewoonterecht nemen een vooraanstaande plaats in en het volk neemt in het algemeen haar toevlucht tot stamleiders en stamoudsten (zogenoemde rish sefid, witte baarden) voor het oplossen van geschillen, hoewel in officiële verklaringen wordt getracht dit feit af te zwakken.

(...)

Er is heel weinig literatuur over de toepassing van gewoonterecht in Afghanistan. De beslissingen van de Jirgas worden mondeling gegeven en niet op schrift gesteld. IN VEEL GEVALLEN IS HET GEWOONTERECHT IN STRIJD MET HET ISLAMITISCHE RECHT? IN HET BIJZONDER ALS ER VROUWEN ZONDER HUN TOESTEMMING WORDEN UITGEHUWELIJKT OM GESCHILLEN TUSSEN FAMILIES OP TE LOSSEN.

Vanuit historisch perspectief is er tussen gewoonterecht en islamitisch recht altijd een samengaan, maar tegelijk ook concurrentie geweest.

(...)

Hoewel het land een eenheidsstaat is in de strikte betekenis van het woord, is het recht in de praktijk een gefragmenteerde melange van seculier, religieuze en gewoonterecht die verschillend wordt toegepast naar gelang de lokale acceptatie van de centrale wetgeving.

Rechtspluralisme is bij uitstek het kenmerk van de Afghaanse rechtswerkelijkheid.

Te raadplegen op:

http://books.google.be/books?id=GK3mNAO_P1AC&pg=PA197&lpg=PA197&dq=gewoonterecht+in+afghanistan&source=bl&ots=Ani05_Huwb&sig=0NhJEtHqEgUuzvRKMBUf7KWkLrw&hl=en&sa=X&ei=jyhYU8KJL4nJtAbcgIFg&ved=0CC0Q6AEwAA#v=onepage&q=gewoonterecht%20in%20afghanistan&f=false

Verzoeker meent dat hij volgens het gewoonterecht kan vervolgd worden. Gewoonterecht staat dicht bij de bevolking en daarom doen Afghanen eerst beroep op het gewoonterecht. Pas als het gewoonterecht geen oplossing biedt, doen Afghanen beroep op het Straf - en het Islamitische recht.

Het standpunt van verzoeker nopens de toepassing van de gewoonterecht werd op 22 december 2014 door uw Raad bevestigd in het arrest nummer 135 736.

In dit arrest stelt uw Raad het volgende:

"Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat de verhouding tussen Islamitisch recht en gewoonterecht complex is. "Lokale gebruiken en gewoonterecht nemen een vooraanstaande plaats in en het volk neemt in het algemeen haar toevlucht tot stamleiders en stamoudsten (zogenoemde rish sefid, witte baarden) voor het oplossen van geschillen, hoewel in officiële verklaringen wordt getracht dit feit af te zwakken."

Echter dit neemt niet weg dat verzoeker niet aantoont welke gewoonterecht dan wel geldt in de regio waarvan hij afkomstig is nu het redelijk is aan te nemen dat het gewoonterecht bij de diverse etnische bevolkingsgroepen van Afghanistan zal verschillen."

Verzoeker is afkomstig uit een provincie waar veel Pashtounen wonen. Hij is van oordeel dat de code van Pashtounwali op hem toegepast zal worden.

In Afghanistan lopen mensen die zelfs niet bekeerd zijn het risico om vervolgd te worden omdat zij tegen de gewoonterecht handelen. Zo heeft Farkhunda, die niet bekeerd was, geen kans gekregen om haar onschuld te bewijzen.

"She said I am a Muslim and Muslims do not burn the Koran,"

<http://www.bbc.com/news/world-asia-32014077>

verder stelt verweerster ten onrechte het volgende:

[...]

Verweerster doet alsof ze nooit deze uitspraak gehoord en gezien heeft en stelt ten onrechte dat dit op zich niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker zich niet langer toegang zou kunnen verschaffen tot de stad Kaboel. Hieronder vindt uw Raad de uitspraak van de Minister van Migratie:

<https://kabulblogs.wordpress.com/2015/02/21/afghan-minister-for-refugees-and-repatriation-stop-deportation-to-afghanistan/>

verder stelt verweerster ten onrechte het volgende:

[...]

Verweerster minimaliseert de feiten. Deze kopie van een kranten artikel en DE DAARBIJ HORENDE FOTO waarop verzoeker staat afgebeeld is een bewijs dat verzoeker een van de organisatoren van deze actie was.

Verweerster heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom het leven van verzoeker niet gevaar is omwille van zijn tewerkstelling bij de buitenlandse troepen

Verweerster heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom het leven van verzoeker niet gevaar is omwille het gewoonterecht omdat hij een van de organisatoren van deze actie in Brussel was.

Verweerster heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom het leven van verzoeker niet gevaar is omwille gedwongen rekrutering.

Verweerster heeft nagelaten om te motiveren waarom ze geen rekening gehouden heeft met de opmars van IS.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de hieronder staande rapporten over de opmars van IS:

[...]"

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst erop dat hij sinds juni 2011 niet meer in Afghanistan woont, zodat hij zich in geval van terugkeer moeilijk zal kunnen aanpassen en er gemarginaliseerd zal worden omdat hij anders is. Hij verwijst naar twee paragrafen uit een rapport, waarvan hij meent dat het volledig op hem van toepassing is. Hij verwijst naar een paragraaf uit het "Elgafaji arrest over de 'sliding scale'". Hij meent dat hij omwille van bovenvermelde redenen zijn persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt, alsook "door zijn deelneming in de actie van afghanen in kerk te Brussel". Tevens stelt verzoeker als volgt: "Verweerster roept ten onrechte een intern vluchtalternatief en ze oordeelt dat de situatie in Kaboel veilig is. Verzoeker meent dat de informatie van verweerster over de veiligheidssituatie niet up to date is en hij meent dat op dit moment burger het risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Kaboel."

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 6 november 2015 samen met een aanvullende nota de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul" van 12 oktober 2015 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota een medisch attest neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens "de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens

een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag besliste de Raad in het arrest nummer 76 961 van 12 maart 2012, dat kracht van gewijsde heeft, tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. In 's Raads arrest nummer 135 888 van 6 januari 2015, dat eveneens kracht van gewijsde heeft, werd geoordeeld dat de nieuwe elementen die verzoeker aanhaalde in het kader van zijn tweede asielaanvraag de kans niet aanzienlijk groter maakten dat hij in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In het kader van onderhavige, derde asielaanvraag houdt verzoeker vast aan de asielmotieven zoals hij die in het kader van zijn voorgaande asielaanvragen heeft uiteengezet en voegt hij hieraan enkele elementen toe. Met betrekking tot deze elementen wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

“Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over de twee keer dat uw broer, R.S., zou zijn ontvoerd. Zo verklaarde u dat uw broer de eerste keer in februari 2014 werd ontvoerd door de taliban en de tweede keer in juli 2014 (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.2-3). U stelde dat hij de eerste keer na een dag werd vrijgelaten maar dat hij de tweede keer zeven maanden en eenentwintig dagen vastzat (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.2-3). Op de DVZ liet u op 24 februari 2015 in het kader van uw derde asielaanvraag echter optekenen dat R.S. zes maanden geleden door de taliban werd ontvoerd, zijnde rond september 2014, en dat hij ongeveer twee maanden werd opgesloten (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 24/02/2015, vraag 15), wat volledig in strijd is met de verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor op het CGVS. U erop wijzend dat u op de DVZ had verklaard dat uw broer slechts twee maanden had vastgezet, herhaalde u dat hij zeven maanden en eenentwintig dagen vastzat en repliceerde u dat de tolk misschien een fout had gemaakt (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.3), wat allerminst een afdoende uitleg is gezien de ernst van de discrepantie. U vervolgens confronterend met uw tegenstrijdige verklaringen betreffende het tijdstip waarop uw broer de tweede keer zou zijn ontvoerd, stelde u dat u maar twee jaar naar school bent geweest en dat u geen data kent (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.3). Ook deze uitleg weet evenwel niet te overtuigen daar u had kunnen aangeven niet zeker te zijn van de maand waarin uw broer werd ontvoerd in de plaats van twee keer een andere tijdsindicatie aan te geven. Deze incoherenties tussen uw opeenvolgende verklaringen, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts dient er nog op gewezen te worden dat u tijdens het gehoor op het CGVS aanhaalde dat uw neef M.A. ongeveer een jaar geleden in Dara-i-Nur werd gedood door de taliban omdat hij had geweigerd samen te werken met de groepering (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.3-4). Gevraagd of u nog andere familieleden heeft die problemen hebben gekend in Afghanistan, antwoorde u negatief (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.4). U er vervolgens op wijzend dat u op de DVZ liet optekenen dat uw neef S.W. werd gedood waar u nu enkel spreekt over een neef met de naam M.A., repliceerde u dat S.W. inderdaad drie jaar geleden werd gedood (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.4). Op 24 februari 2015 liet u echter neerschrijven dat S.W. toen zeven à acht maanden geleden werd gedood door de taliban, zijnde in juli of augustus 2014, omdat hij had geweigerd samen te werken met de taliban (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 24/02/2015, vraag 12), wat geenszins overeenstemt met uw verklaring dat S.W. drie jaar geleden zou zijn gedood (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.4). U wijzend

op deze tegenstrijdigheid, repliceerde u dat u op de DVZ hebt gezegd dat M. werd gedood en dat S.W. drie jaar geleden werd gedood (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.4), wat allerm minst blijkt uit de verklaring die werd opgemaakt op de DVZ en die u hebt ondertekend ter bevestiging (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 24/02/2015). Bovenstaande ernstige tegenstrijdige verklaringen ondermijnen volledig de geloofwaardigheid van de rekrutering van uw twee neven door de taliban en hun overlijden na weigering tot samenwerking met de groepering.

In het kader van uw tweede aanvraag haalde u verder aan dat u in België hebt deelgenomen aan manifestaties en dat u ongeveer anderhalf jaar in een kerk verbleef (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.2). Een jaar en enkele maanden geleden vernam u via uw broer dat Afghaanse burens beelden van u in de kerk in België hebben gezien tijdens een reportage op Tolo TV News en nu denken dat u zich hebt bekeerd (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.5-6). U vreest dat u bij een terugkeer naar Afghanistan behandeld zal worden als een afvallige en er dientengevolge problemen zal krijgen (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.2 en p.5-6). Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw verklaring als zou uw omgeving in Afghanistan op de hoogte zijn van uw verblijf in een kerk, een blote bewering is die u niet staft aan de hand van enig concreet element. De foto's en filmpjes op de USB-stick betreffende de protesten van uitgeprocedeerde Afghaanse asielzoekers en hun opvang in een kerk die u hebt neergelegd, tonen evenmin aan dat er op de Afghaanse televisie beelden werden vertoond van u in een kerk. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt bovendien nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.5). Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uit de bovenvermelde informatie blijkt tevens dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.5), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Dat u via het gewoonterecht dan wel via de sharia-wetgeving vervolgd zou kunnen worden zoals uw advocaat, meester M.-B., opmerkte (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.11), wordt niet op objectieve wijze aangetoond. Uit de uiteenzetting over de verhouding tussen Islamitisch recht en gewoonterecht in het schrijven van uw advocaat, blijkt niet dat noch volgens Islamitisch recht noch volgens gewoonterecht, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verboden wordt.

Voorts verklaarde u dat u er door uw verblijf in Europa 'westerse' ideeën op nahoudt, zoals gendergelijkheid en godsdienstvrijheid, die in strijd zijn met de waarden en tradities in Afghanistan (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.7-8). U stelde dat als u op een dag vader wordt, u uw kinderen nooit iets zal opleggen, dat u uw dochters zal laten studeren, dat u aan uw Afghaanse vrienden zal zeggen dat ze minder agressief moeten zijn ten aanzien van hun vrouwen en dat ze hun zussen niet mogen uithuwelijken (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.7-8). U wilt uw 'westerse' zienswijze ook bij een terugkeer naar Afghanistan vasthouden en u vreest dat uw omgeving in Afghanistan zich tegen u zal keren als u uw mening over bovenstaande kwesties – die indruist tegen de sharia – zou verkondigen (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.8). Bovenstaande elementen volstaan op zich echter niet om ten aanzien van u een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Er dient immers te worden opgemerkt dat de in uw land van herkomst aanwezige beperkingen betreffende godsdienstkeuze en gendergelijkheid gebaseerd zijn op normen en waarden betreffende de algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Met betrekking tot deze algemeen geldende rechtsregels kan dan ook niet worden gesteld dat zij een schending van de grondrechten van de mens en een vorm van vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet uitmaken. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u zich beperkte tot het uiten van algemene beweringen en hypothesen die u niet hebt geconcretiseerd (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.7-8).

Verder verklaarde u door de moeilijkheden in Afghanistan en hier in België psychische problemen te hebben die zich uiten in geheugenproblemen en slapeloosheid (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.8). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs hebt neergelegd om uw psychische problemen en hieruit volgend uw beweerdde geheugenproblemen te staven (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.8).

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat uw raadsman Meester M.-B. op het einde van uw gehoor opmerkte dat u in Afghanistan zal worden gediscrimineerd omdat u behoort tot de Pashai, een etnische minderheid in uw land (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.11). In het kader van uw eerste asielaanvraag hebt u evenwel verklaard dat uw moeder een Tadzjiekse is en uw vader een Pasjtoen van etnische origine (gehoorverslag CGVS 01/12/2011, p.7). U confronterend met deze eerdere verklaringen, kwam u niet verder dan te stellen dat u dat toen niet hebt gezegd (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.11), wat echter niet blijkt uit het gehoorverslag. Dat u aldus nu verklaart dat zowel uw vader als moeder tot de Pashai behoren (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.11), ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft ten slotte de opmerking van uw advocaat dat de Afghaanse Minister van Migratie zou hebben gezegd dat Afghanen die afkomstig zijn van andere provincies maar naar Kabul worden gestuurd, teruggestuurd zullen worden naar Europa (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.11), dient er opgemerkt te worden dat daargelaten de vaststelling dat uw advocaat deze bewering geenszins staft, het CGVS benadrukt dat het verwijzen naar een schrijven van een Afghaanse minister op zich niet volstaat om aan te tonen dat u zich niet langer toegang zou kunnen verschaffen tot de stad Kabul."

Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. Waar verzoeker verwijst naar zijn beperkte opleiding ("onalfabeet"), dient erop gewezen dat verzoeker hiernaar reeds verwees tijdens het gehoor op het CGVS, dat verweerder hierover reeds oordeelde en dat het louter opnieuw verwijzen naar zijn beperkte opleiding in onderhavig verzoekschrift op zich geen dienstig verweer is ter weerlegging van het oordeel van verweerder.

Wat betreft zijn verblijf in een kerk in België en zijn deelname aan acties van Afghanen, komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder een concreet element aan te halen waaruit zou kunnen blijken dat de commissaris-generaal één van zijn verklaringen over het hoofd zou hebben gezien of dat hij een verkeerde conclusie heeft getrokken. Verzoeker stelt immers enkel dat hij wél als een afvallige zal gezien worden en dat de beelden van de actie verspreid werden in Afghanistan via de televisie. Daarenboven toont verzoeker geenszins aan dat hij persoonlijk zou herkend zijn, laat staan vervolgd zou worden omwille van zijn verblijf in een kerk en zijn deelname aan acties van Afghanen in België.

Waar verzoeker stelt dat het gewoonterecht, meer bepaald de code van Pashtounwali, op hem zal worden toegepast, dient erop gewezen dat uit de pertinente motivering in de bestreden beslissing, alsook uit de beoordelingen in het kader van zijn vorige asielaanvragen blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door hem ingeroepen problemen ingeval van terugkeer naar Afghanistan, zodat geenszins kan worden ingezien waarom de code van Pashtounwali of enig ander gewoonterecht, Shariarecht of islamitisch recht op hem zou worden toegepast. De verwijzing naar het geval van Farkhuna is niet dienstig omdat (i) verzoeker niet aantoonde dat enig gewoonterecht op hem zou moeten worden toegepast en (ii) de situatie van Farkhuna geenszins vergelijkbaar is met deze van verzoeker.

Uit het ter terechtzitting neergelegde psychologisch attest (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt niet dat verzoeker niet in staat zou zijn tot het afleggen van coherente verklaringen over zijn asielrelaas. Bovendien is een psycholoog, meer nog dan een arts, bij het stellen van een diagnose afhankelijk van de verklaringen van zijn patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten. Een psycholoog kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Voorts formuleerden verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn beweerd psychologische problemen zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Waar verzoeker verder verwijst naar een rapport met betrekking tot "*Men and Boys of Fighting Age*" in Afghanistan, dient erop gewezen dat verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar algemene informatie daartoe niet voldoende is.

Waar verzoeker met betrekking tot de uitspraak van de Afghaanse minister van Migratie stelt dat verweerder “doet alsof ze nooit deze uitspraak gehoord of gezien heeft”, dient erop gewezen dat verweerder hieromtrent terecht stelt dat deze uitspraak op zich niet voldoende is om aan te tonen dat verzoeker zich geen toegang kan verschaffen tot zijn land van herkomst. Het louter stellen dat deze beoordeling onterecht is, zonder dit *in concreto* uit te werken, is geen dienstig verweer. Op welke wijze uit een foto bij een krantenartikel kan worden afgeleid dat verzoeker de organisator is van een in het artikel beschreven actie, kan niet worden ingezien. Daarenboven blijkt hieruit geenszins dat verzoeker in zijn land van herkomst vervolging dient te vrezen.

Waar verzoeker verwijst naar algemene informatie met betrekking tot IS en terugkeerders in Afghanistan, dient erop gewezen dat deze informatie geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en een verwijzing naar louter algemene informatie hiervoor niet volstaat.

Gezien hetgeen voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geheel niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing ook maar enigszins te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de COI Focus “*Veiligheid op de weg voor burgers*” van 2 maart 2015 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul*” van 12 oktober 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul” van 12 oktober 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 7)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus “Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan” van 10 juli 2015 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier) kan worden afgeleid dat er behalve de groepering “IS in Khorasan” niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen, alleenstaande jongeman bent die zowel Pasjtoe als Dari spreekt (gehoorverslag CGVS 01/12/2011, p.8). In 2009 bent u samen met uw moeder en twee broers naar Kabul stad verhuisd, waar u tot uw vertrek naar Europa hebt gewoond in de wijk Darulaman (gehoorverslag CGVS 01/12/2011, p.5-6 en gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.10). Er kan dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat u het reilen en zeilen in de stad Kabul kent en dat u er een netwerk hebt opgebouwd. Wat betreft uw verklaring dat uw moeder en broers in 2013 zijn teruggekeerd naar Dara-i-Nur en dat u nu geen familie meer hebt in de hoofdstad (gehoorverslag CGVS 15/06/2015,

p.9-11), dient er gewezen te worden op incoherente verklaringen van uwentwege aangaande de verblijfplaats van uw gezinsleden. Zo stelde u tijdens het gehoor van 1 december 2011 dat werd georganiseerd in het kader van uw eerste asielaanvraag dat uw familie was teruggekeerd naar Darai-Nur (gehoorverslag CGVS 01/12/2011, p.6 en 8) en in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u op de DVZ dat uw familie na de eerste ontvoering van uw broer opnieuw naar Kabul is verhuisd (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 03/03/2014, vraag 15), waar u in de beroepsprocedure bij de RvV evenwel aangaf helemaal geen familie in Kabul te hebben (RvV, arrest nr. 135 888, d.d. 06/01/2015). U hiermee confronterend, herhaalde u dat uw moeder en broers in 2013 zijn teruggekeerd naar Dara-i-Nur en hierna nooit zijn teruggekeerd naar de hoofdstad (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.9-10). Verder ontkende u nu, net als tijdens uw laatste beroepsprocedure, dat uw moeder afkomstig is van Kabul en dat ze er familie heeft wonen (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.10). Nochtans hebt u in het kader van uw eerste asielaanvraag op het CGVS verklaard dat uw moeder van de hoofdstad afkomstig is en dat uw oma en ooms er woonachtig zijn (gehoorverslag CGVS 01/12/2011, p.6). Daar u verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegde over het bestaan van een familiaal netwerk in Kabul, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u uw waarachtige netwerk in de hoofdstad wil achterhouden en kan aan uw bewering geen familie (meer) te hebben in Kabul stad (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.11), dan ook geen geloof worden gehecht. In zoverre u voorhoudt dat het omwille van uw problemen met de taliban en vrees voor vervolging door de overheid onmogelijk is om u in Kabul of elders in Afghanistan te vestigen (gehoorverslag CGVS 15/06/2015, p.11), dient er opgemerkt te worden dat aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Er mag voorts worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Verzoeker levert weliswaar kritiek op de door verweerder gehanteerde informatie, doch hij brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER